

N:o 42.

Ank. till Riksd. Kausli d. 6 April 1868, kl. 1 e. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 6) Utlåtande N:o 11,
om ändring i gällande föreskrifter rörande tiden för all-
männa vägars lagning och grusning.*

Genom Andra Kammarens protokolls-utdrag, N:o 193, och för det i 63 §:ns 3 mom. Riksdags-ordningen omförmälda ändamål har till Utskottet hänvisats Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 10, med förslag till beslut i omförmälda fråga, hvilket förslag af Första Kam-maren blifvit bifallet.

Första Kammarens beslut i denna fråga har följande lydelse:

»att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, med upphäfvande af Kongl. Brevet den 30 Juni 1818, kungjordt genom Kammar-kollegii Kungörelse den 4 Augusti samma år, i nåder förordna, dels att Dess Befallningshafvande böra hvar inom sitt län, efter landstingets hörande, för allmänna vägarne fyllning och grusning samt vägsynernas hållande, med afseende å skiljaktiga förhållanden, bestämma den för länet eller särskilda delar af detsamma lämpligaste tid antingen tidigt om våren eller sent på hösten, så att under sommaren icke annan väglagning, än den som till följd af utskärningar eller andra tillfälliga brister, hvilka genast böra afhjelpas, må vara tillåten, samt dels att uti de om vägsynerna utgående kungörelser skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då de på hvarje ställe taga sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas, samt att de väghållningsskyldige om vid synen befunna brister underrättas genom kungörelser, som ovilkor-

ligen böra uppläsas å andra söndagen efter syneförrättningens slut, med antydning derjemte att de, hvilkas vägar befunnits ogilda, skola inom viss förelagd tid hafva dem lagade, vid äfventyr, om sådant underlåtes, att med den försumlige kommer att förfaras efter 25 Kap. 11 § Byggningsabalken.»

Efter tagen kännedom af den behandling, som detta ärende i Första Kammaren erhållit, och pröfning af de i ofvannämnda Utlåtande anförda skäl, på hvilka nyss citerade beslut hvilat, och till hvilka här endast torde behöfva hänvisas, kan Utskottet för sin del ej annat än finna Första Kammarens beslut innehålla en i all egentlig hufvudsak särdeles lycklig lösning af denna för de väghållningsskyldige viktiga fråga. Men då man, vid bemödandet att få en äldre och olämplig befunnen författning ersatt af en ny och lämpligare, bör vara angelägen derom, att denna nya genast måtte, om möjligt, erhålla all önskelig fullständighet och blifva med hänsyn till dem, för hvilka en skyldighet är i fråga, såväl befordrande denna skyldighets ordentliga fullgörande på det minst tryckande sätt, som ock bebyggande emot möjligt godtycke å underordnade myndigheters sida; så tager sig Utskottet friheten att i antydda syfte föreslå ett kort tillägg till samt ett par ords förändring i ofvananförda beslut.

Tillägget afser »de om vägsynerna utgående kungörelser», i hvilka »skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då synerna på hvarje ställe taga sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas». På det att de vägunderhållningsskyldige måtte i tid kunna förbereda sig till ifrågavarande arbete och på lämpliga dagar — i många trakter ofta från aflägsna ställen — framskaffa det material, som behöfves, samt för öfrigt sjelfva fyllningen och grusningen verkställa, föreslår Utskottet för nyssnämnda kungörelser det stadgande, att de skola uppläsas tvänne på hvarandra följande söndagar, första gången minst fjorton dagar före syneförrättningen.

Den nämnda ändringen åter gäller den tid, inom hvilken de vid syneförrättningen anmärkta bristerna skola vara afhjulpna. Derom heter det i Första Kammarens beslut, att detta skall ske »inom viss förelagd tid». Genom det obestämda i detta stadgande skulle dock kunna inträffa, att en syneförrättare antingen af öfverdrifvet tjensten kunde för bristernas afhjelpande utsätta en alltför kort tid, t. ex. en å två dagar, eller ock af efterlåtenhet utsträcka denna tid till flera veckor eller månader, i hvilket sednare fall möjligen under tiden inträffade väderleksförändringar skulle till stor, både enskild och allmän, olägenhet kunna göra väglagningen svår och till och med omöjlig. Denna obestämdhet i stadgandet skulle, enligt Utskottets mening, försvinna, om det i stället för: »inom viss förelagd tid» komme att heta: inom åtta dagars tid.

På grund af hvad här blifvit anfördt, föreslår Utskottet vördsamt, att Andra Kammaren, i aldranärmaste öfverensstämmelse med hvad Första Kammaren har bifallit, måtte för sin del besluta:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, med upphäfvande af Kongl. Brevet den 30 Juni 1818, kungjordt genom Kammar-kollegii Kungörelse den 4 Augusti samma år, i nåder förordna, dels att Dess Befallningshafvande böra hvar inom sitt län, efter landstingets hörande, för allmänna vägarne fyllning och grusning samt vägsynernas hållande, med afseende å skiljaktiga förhållanden, bestämman den för länet eller särskilda delar af detsamma lämpligaste tid antingen tidigt om våren eller sent på hösten, så att under sommaren icke annan väglagning, än den som till följd af utskärningar eller andra tillfälliga brister, hvilka genast böra afhjelpas, må vara tillåten, samt dels att uti de om vägsynerna utgående kungörelser, hvilka skola uppläsas tvänne på hvarandra följande söndagar, första gången minst fjorton dagar före syneförrättningarna, skall bestämmas ej mindre dagen och timmen, då de på hvarje ställe taga sin början, än äfven huru stor del af vägen hvarje dag kommer att besigtigas, samt att de väghållnings-skyldige om vid synen befunna brister underrättas genom kungörelser, som ovilkorligen böra uppläsas å andra söndagen efter syneförrättningens slut, med antydning derjemte att de, hvilkas vägar befunnits ogilda, skola inom åtta dagars tid hafva dem lagade, vid äfventyr, om sådant underlåtes, att med den försumlige kommer att förfaras efter 25 Kap. 11 § Byggningsbalken.

Stockholm den 6 April 1868.

På Utskottets vägnar:

C. J. Bergman.